

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Dosar nr. 1417E/2018

Obiect: Cerere de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională

Părți: Prim Ministrul Guvernului
Înalta Curte de Casație și Justiție

Note scrise Amicus Curiae

Domnule Președinte,

Subsemnatul **Adrian Toni NEACȘU**, avocat în cadrul Baroului București, domiciliat în

, în nume personal,
vă rog să-mi încuviințați depunerea la dosar sub forma juridică de

AMICUS CURIAE

a următoarelor **note scrise** conținând argumente în legătură cu sesizarea Prim ministrului României privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție.

PREAMBUL

1. În jurisprudența Curții Constituționale, memoriile formulate în calitate de *amicus curiae* au fost primite la dosar, uneori ele fiind examinate alături de cererile părților cauzei, Curtea Constituțională a României înscriindu-se astfel prin *bunele sale practici* exemplului oferit de Curtea Europeană a Drepturilor Omului (*exemplificativ*:

Decizia nr. 780 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 108 din 11 februarie; Decizia nr. 308 din 28 martie, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2012; Decizia nr. 887 din 15 decembrie, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015 ș.a.)

2. Procedul intervenției în calitate de *amicus curiae* în procedura din fața Curții Constituționale **nu reprezintă o extindere a cadrului procesual**, întrucât părțile din litigiul constituțional sunt cele care au această calitate în procedura *a quo*.

3. Depunerea de note scrise, în aceste condiții, nu echivalează cu atribuirea vreunei calități procesuale, ci are semnificația exprimării unei opinii/poziții a unei *terțe persoane* față de litigiul constituțional asupra problemei deduse instanței *a quo*, **cu scopul de a sprijini instanța de contencios constituțional în soluționarea cauzei** (*Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.191 din 15 martie 2016*).

4. Astfel fiind, **cunoaștem că nu dobândim vreo calitate procesuală în dosar și că nu există din partea Curții obligația ci doar facultatea examinării argumentelor juridice arătate.**

OBIECTUL NOTELOR SCRISE

5. Prin prezentele note scrise înțelegem **să susținem cererea** Prim ministrul României în sensul existenței unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție, determinat de refuzul explicit al acestei autorități publice de a aplica o lege adoptată de Parlament și substituirea sa, în acest mod, autorității legiuitoare.

6. Înțelegem să facem clarificări și dezvoltări juridice cu privire la **conținutul conflictului juridic** dintre Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție, **natura constituțională a acestui conflict, întinderea blocajului instituțional** creat și calea de soluționare a conflictului, respectiv de **înlăturare a efectelor juridice produse.**

ARGUMENTE JURIDICE ÎN SPRIJINUL CERERII

7. Potrivit practicii constante a instanței de justiție constituțională pentru a se putea reține existența conflictului juridic de natură constituțională între autoritățile publice, prevăzut de art. 146 lit. e) din Constituție, trebuie îndeplinite cumulativ condiții cu privire la:

- **Autorul cererii**
- **Autoritățile publice aflate în conflict**
- **Existența unui conflict juridic (iar nu politic)**
- **Conflictul juridic să aibă natură constituțională (iar nu administrativă ș.a.)**
- **Existența unui blocaj instituțional**

Apreciem că toate aceste condiții sunt îndeplinite în cauza concretă.

Condiții privind autorul cererii și autoritățile în conflict

8. Curtea Constituțională este **legal sesizată** de unul din subiecții expres arătați în art. 146 lit. e) din Constituție și este **competentă**, potrivit art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre cele două autorități publice arătate în Titlul III din Constituție, respectiv Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție.

Conduita prin care s-a creat conflictul

9. Pentru a decide cu privire la existența sau nu a conflictului, Curtea Constituțională trebuie în prealabil să **determine cadrul și limitele competențelor constituționale și legale ale autorităților aflate în conflict**, pe de o parte, și să **stabilească starea de fapt**, respectiv să *deceleze în funcție de datele concrete ale speței acea conduită (acte, fapte, acțiuni, inacțiuni) care a constituit sau nu sursa conflictului, pe de altă parte*. Cu alte cuvinte, în soluționarea cererilor privind conflictele juridice de natură constituțională, un rol decisiv în pronunțarea soluției îl are situația factuală, a cărei judicioasă determinare constituie premisa analizei

efectuate de Curtea Constituțională. În exercitarea acestei atribuții, Curtea nu face un control abstract al constituționalității conduitei autorităților publice implicate în conflict, ci **ea decide asupra unui conflict concret, generat de un anumit act/fapt/acțiune/inacțiune**, conflict pe care are obligația de a-l soluționa, sancționând abaterea de la normele constituționale. (*Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181/14.03.2017*)

10. Sub acest aspect, arătăm că acțiunile concrete ale Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care s-a creat un conflict juridic de natură constituțională cu Parlamentul constau **atât în emiterea de acte administrative normative și individuale**, în regim de putere publică, prin care aceasta a refuzat explicit aplicarea art. 32 din Legea nr. 304/2004, astfel cum aceasta a fost modificată prin Legea nr. 255/2013 respectiv prin Legea nr. 207/2018, *astfel cum se arată în cerere, cât și prin acțiuni de natură jurisdicțională, respectiv soluționarea cauzelor de către Completele de 5 judecători în materie penală începând cu 1.02.2014 și până în prezent într-o compunere a completului de judecată neprevăzută de lege*, ci stabilită unilateral de ÎCCJ.

11. Apreciem că și aceste acțiuni constituie cauză a conflictului juridic pentru următoarele motive:

În primul rând, ele sunt expresia arogării unei competențe constituționale care aparține în exclusivitate Parlamentului României. Astfel, potrivit art. 126 alin. 2 teza a II-a din Constituție procedura de judecată este prevăzută numai prin lege, iar potrivit art. 126 alin. 4 teza a II-a regulile de funcționare a ÎCCJ se stabilesc prin lege organică.

Compunerea completelor de judecată este o problemă atât de organizare judecătorească cât și de procedură penală, potrivit art. 354 Cod procedură penală instanța judecând în complet de judecată, a cărui compunere este cea prevăzută de lege.

12. **În al doilea rând, judecarea cauzelor în complete de judecată cu o compunere neprevăzută de lege ci stabilită arbitrar și unilateral atât prin decizii administrative ale Colegiului de Conducere a ÎCCJ, cât și prin decizii jurisdicționale ale ÎCCJ echivalează din punct de vedere constituțional cu funcționarea completelor de 5 judecători drept instanțe extraordinare, adică în afara regulilor de organizare edictate de legiuitor.** Din economia art.

126 din Constituție, prin raportare la art. 73 alin. 3 lit. l) și art. 1 alin. 4 din Constituție rezultă că, din punct de vedere constituțional, **justiția se înlăptuiește doar de instanțele judecătorești care sunt organizate și funcționează potrivit legii organice adoptată de Parlament.** Completele de 5 judecători în materie penală sunt complete specializate, cu o competență după calitatea persoanei precis delimitată și cu existență juridică de sine stătătoare.

13. În al treilea rând, chiar dacă Înlalta Curte de Casație și Justiție, prin Colegiul de conducere, a aprobat funcționarea în cadrul instanței a unor complete de judecată în compunerea neprevăzută de legea adoptată de Parlament, **aceste complete aveau posibilitatea și obligația de a refuza să funcționeze într-o compunere neprevăzută de legea adoptată de Parlament,** ci doar prin acte administrative de voință proprie a autorității publice.

14. Astfel fiind, **faptelor și acțiunilor Înlaltei Curți de Casație și Justiție ca autoritate publică administrativă, prin Președintele instanței sau Colegiul de conducere, s-au adăugat faptele, acțiunile și omisiunile Completelor de 5 judecători în materie penală care au funcționat începând de la 1.02.2014 și până în prezent în afara cadrului legal oferit de legea organizării judiciare,** astfel cum aceasta a fost emisă de legiuitor.

15. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit deja, cu putere obligatorie, că **activitatea jurisdicțională a autorității judecătorești poate determina nașterea unui conflict juridic de natură constituțională cu o altă autoritate publică.**

Astfel, **pronunțarea unui recurs în interesul legii** de către Înlalta Curte de Casație și Justiție, atunci când instanța supremă nu s-a limitat la a clarifica înțelesul unor norme juridice sau a câmpului lor de aplicare ci s-a subrogat competențelor constituționale ale autorității legiuitoare (Parlamentul sau Guvernul) crează un conflict juridic de natură constituțională. (*Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 461/3.07.2009*)

Neluarea în considerare de către Înlalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei Curții Constituționale nr. 384 din 4 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 24 mai 2006, precum și a **dispozițiilor legale în vigoare, atunci când a pronunțat Decizia nr. 2.289 din 2 mai 2007,** în Dosarul nr. 34.763/2/2005 a creat un conflict juridic de natură constituțională cu

Președintele României. (*Decizia nr. 1222 din 12 noiembrie 2018, publicată în Monitorul oficial al României nr. 864/22.12.2008*).

16. Stabilirea de către Curtea Constituțională a tuturor faptelor / acțiunilor care au determinat conflictul juridic de natură constituțională **nu constituie o depășire a limitelor sesizării**. Potrivit art. 37 alin.2 din Legea nr. 47/1992 “*Cererea de soluționare a conflictului va menționa autoritățile publice aflate în conflict, textele legale asupra cărora poartă conflictul, prezentarea poziției părților și opinia autorului cererii*”. Astfel, rezultă că instanța constituțională nu este sesizată cu o situație de fapt ci cu existența unui conflict juridic de natură constituțională, **Curtea având competența suverană de a stabili întinderea și conținutul situației de fapt care a generat acest conflict**.

17. De altfel, în textul sesizării se face referire expresă și la “*cauzele soluționate de Înalta Curte de Casație și Justiție în completele de 5 judecători, ce au fost compuse nu potrivit legii, ci potrivit hotărârilor Colegiului de conducere al acestei instanțe*” (fila. 20).

Există un conflict juridic

18. Cererea formulată de prim-ministru vizează o **situație litigioasă**, întrucât privește un diferend între Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție, în activitatea sa administrativă de organizare a completelor de judecată, respectiv de judecată.

19. **Litigiul are un caracter juridic**, întrucât refuzul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a organiza completele de 5 judecători în materie penală conform legii organice de organizare judiciară este **în legătură cu întinderea și valorizarea competențelor autorităților publice aflate în conflict**.

Astfel, rezultă, în mod evident, că **cele două autorități publice au realizat acte cu semnificație juridică**, Parlamentul adoptând Legea nr. 255/2013 care a modificat Legea nr. 304/2004, iar ulterior Legea nr. 207/2018, iar Înalta Curte de Casație și Justiție emitând acte administrative normative și individuale în regim de putere publică prin care a refuzat aplicarea legii respectiv a creat norme legislative tranzitorii, dar și hotărâri judecătorești ca acte jurisdicționale, ceea ce înseamnă că între acestea s-a stabilit un raport juridic, apt în sine să genereze un conflict de natură juridică.

Prin urmare, instanța constituțională este chemată să soluționeze diferendul ivit pe fondul neînțelegerilor dintre Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la întinderea atribuțiilor/competențelor lor în domeniul reglementării Completelor de 5 judecători în materie penală.

Conflictul are natură constituțională

20. Curtea Constituțională urmează să stabilească dacă această situație juridică litigioasă are natură constituțională.

Din acest punct de vedere conflictul juridic de natură constituțională creat este în forma lui cea mai pură, originară, **conflictul pozitiv de competențe constituționale**.

Prin chiar *Decizia nr. 148 din 161 aprilie 2003*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12.05.2003, prin care a analizat constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției din 2003, Curtea Constituțională a stabilit că prin conflict juridic de natură constituțională între puterile publice trebuie să se înțeleagă **conflicte de autoritate** (sau litigii organice), respectiv **conflicte pozitive** sau negative **de competență** între autoritățile publice.

În *Avizul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept de la Veneția* asupra proiectului de revizuire a Constituției din 2003 s-a arătat că această atribuție vizează în primul rând **conflictele pozitive** sau negative de competență (evident privind atribuții constituționale) într-un caz concret.

21. Această soluție a fost preluată ulterior de către Curtea Constituțională în jurisprudența sa.

Astfel, prin *Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17.02.2005, Curtea Constituțională a stabilit că un conflict juridic de natură constituțională între autorități publice „presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor. [...]”.

Prin *Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5.03.2007, Curtea a stabilit

că un conflict juridic de natură constituțională „există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale”.

Practica recentă în domeniul soluționării conflictelor juridice de natură constituțională confirmă de asemenea aceasta jurisprudență (de exemplu *Decizia nr. 611 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul oficial al României, Partea I, nr. 877 din 07.11.2017, par. 97*).

22. Astfel, în primul rând, Curtea Constituțională urmează să rețină că **ambele autorități publice au consacrare constituțională, astfel încât raporturile litigioase dintre acestea determinate de un conflict pozitiv de competență au o natură constituțională**. Cele două autorități publice de rang constituțional aflate în divergență nu exercită doar competențe legale, ci și constituționale exprese, nicio competență legală neputând exista, din punct de vedere normativ, fără un reazem constituțional general sau special.

23. În al doilea rând, conflictul pozitiv de competențe constituționale a apărut în exercitarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a atribuției constituționale prevăzută de art. 126 alin. 1 din Constituție, realizarea justiției.

24. În al treilea rând, **conflictul constă în uzurparea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a atribuțiilor constituționale ale Parlamentului arătate în art. 61 alin. 1 și art. 73 alin. 3 lit. 1) din Constituție**.

ÎCCJ nu numai că a refuzat aplicarea dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004, așa cum acestea reflectau voința autorității legislative, ci **a creat norme noi de organizare judecătorească** referitoare la constituirea și funcționarea completelor de 5 judecători în materie penală, **norme după care aceste complete au și funcționat efectiv** începând cu 1.02.2014, și, în același timp, **a creat norme juridice tranzitorii** privind aplicarea în timp a prevederilor Legii nr. 207/2018.

25. Textele constituționale antereferite (art. 61 alin. 1, art. 73 alin. 3 lit. 1), art. 126 alin. 1 respectiv alin. 4 din Constituție) vizează esențialmente organizarea puterii publice. Puterea publică în mod axiomatic are caracter unic și organizat, iar, în sistemul de drept

continental, instrumentul juridic primar care ordonează puterea publică este actul fundamental al statului, respectiv Constituția sau Legea fundamentală, după caz. Acesta, prin natura sa, implică, pe de o parte, o dimensiune constitutivă, care vizează stabilirea/instituirea puterilor statului și a autorităților publice fundamentale, și, pe de altă parte, o dimensiune atributivă, care vizează conferirea și definirea atribuțiilor/competențelor autorităților publice antereferite. Așadar, puterea publică nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune diviziunea funcțiilor între diferitele autorități publice, iar în privința celor de rang constituțional aceasta își are, în mod evident, temeiul direct și originar în Constituție. Prin urmare, Constituția, de principiu, trebuie să realizeze o diviziune coerentă și complementară a funcțiilor puterii publice între autoritățile publice de rang constituțional, **revenind Curții Constituționale competența ca, în ipoteza unor conflicte apărute în interpretarea normelor constituționale, să tranșeze problema de drept constituțional.**

26. În consecință, în prezenta cauză, instanța constituțională este chemată, din perspectiva dimensiunii atributive a Constituției, să stabilească dacă acțiunile concrete, *atât administrative cât și juridictionale*, ale Înaltei Curți de Casație și Justiție de nerespectare a legislației emise de Parlamentul României respectiv de amânare unilaterală a aplicării acesteia până la 1.01.2019 se circumscriu unui simplu conflict juridic de competența instanțelor de contencios administrativ, sau dimpotrivă crează un conflict juridic de competențe constituționale, apt să producă un blocaj instituțional.

27. Or, **stabilirea și delimitarea atribuțiilor/competențelor constituționale între două autorități publice de natură constituțională reflectă un raport de drept constituțional pur**, în sensul că ele formează obiectul de reglementare al Constituției, neputând fi reglementate prin norme juridice aparținând altor ramuri de drept. Prin urmare, raporturile care se stabilesc între Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție în legătură cu exercitarea puterii publice, respectiv a atribuțiilor și competențelor conferite de art. 61 alin. 1, art. 73 alin. 3 lit. l), art. 126 alin. 1 respectiv alin. 4 din Constituție, constituie, în mod evident, raporturi de drept constituțional pur.

28. Cu privire la posibilitatea ca partea din conflictul juridic, respectiv Parlamentul României, să sesizeze în vederea soluționării

conflictului juridic instanțele de contencios administrativ sunt de observat următoarele:

Mai întâi, teoretic, acțiunea în contencios administrativ ar putea viza cel mult actele administrative normative și individuale emise de Înalta Curte de Casație și Justiție cu nesocotirea competențelor constituționale ale autorității legiuitoare, iar nicidecum hotărârile judecătorești pronunțate de Completele de 5 judecători în materie penală cu nesocotirea legislației adoptate de Parlament.

În al doilea rând, acest control judecătoresc se exercită numai în limitele unui control de legalitate a refuzului ÎCCJ de aplicare a legii, fără a putea fi, însă, antamate aspecte de constituționalitate ce privesc întinderea competențelor celor două autorități.

Instanța de contencios administrativ nu poate cerceta raportul de drept constituțional dintre Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție din moment ce, între cele două autorități, în problema dată, nu se stabilesc raporturi de drept administrativ, ci de drept constituțional.

29. Astfel, având în vedere întinderea competenței sale funcționale și materiale, **instanța de contencios administrativ nu are competența de a interpreta și aplica normele constituționale și, prin urmare, de a soluționa raporturi pure de drept constituțional**, respectiv situații în care sunt incidente numai norme constituționale. Instanța de contencios administrativ are competența de a verifica numai conformitatea actului administrativ cu legea, și nu cu Constituția; astfel, acestea efectuează un control de legalitate stricto sensu, și nu de constituționalitate.

Există un blocaj instituțional

30. **Blocajul instituțional creat este concret și efectiv, iar nu virtual.** Prin acțiunile ÎCCJ de refuz manifest și continuu de aplicare a normelor de organizare judecătorească edictate potrivit atribuției constituționale de către Parlament s-a creat un blocaj constând în **neaplicarea unei legi a statului român între data de 1.02.2014 și, cel puțin, până la 1.01.2019.** Deși statul român este fundamentat pe respectarea legii de către toate subiectele de drept, publice sau private, timp de aproape 5 ani, în acest segment

limitat, **organizarea judiciară a completelor de 5 judecători în materie penală a avut loc în afara legii și în baza unor norme edictate ad-hoc cu depășirea limitelor constituționale de către ÎCCJ.**

31. De asemenea, **blocajul constă și în pronunțarea în această perioadă a nenumărate hotărâri judecătorești de către ÎCCJ în compunerea completului de judecată neprevăzută de lege**, hotărâri judecătorești care potrivit legislației în vigoare nu pot fi reexamineate, în vederea punerii lor de acord cu normele de ordine publică.

Astfel, compunerea nelegală a completului de judecată constituie cazul de contestație în anulare prevăzut la art. 426 lit. d) Cod procedură penală, dar exercitarea acestei căi extraordinare de atac poate fi făcută de persoanele interesate, iar nicidecum de Parlamentul României, doar în termen de 30 de zile de la comunicarea hotărârii.

Cum acest termen este depășit pentru majoritatea hotărârilor pronunțate de Completele de 5 judecători organizate potrivit voinței proprii și fără reazăm în normele constituționale ale ÎCCJ, există o imposibilitate absolută de reșezare a activității judiciare trecute în cadrul constituțional.

32. Mai mult, ÎCCJ edictându-și propriile norme de organizare judecătorească, cu nesocotirea legislației adoptată legitim de Parlament, **Completele de 5 judecători au funcționat și funcționează în continuare ca veritabile instanțe extraordinare**, interzise de Constituție prin dispozițiile art. 126 alin. teza I.

Blocajul instituțional constă și în anularea efectelor obligatorii ale legislației adoptate de autoritatea legiuitoare care dau și punerea în imposibilitate a Parlamentului României de a-și exercita competențele constituționale.

Căile de soluționare a conflictului

33. În ce privește “*căile de soluționare a conflictului*” (art. 35 alin. 1 din Legea nr. 47/1992), apreciem că dând eficiență jurisprudenței în materie, Curtea va trebui să observe, *mai întâi*, că, fiind vorba despre un conflict juridic de natură constituțională încă în plină desfășurare și de un blocaj instituțional prezent, **decizia sa trebuie să**

stabilească concret conduita imediată de urmat a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Apreciem în acest sens că, având în vedere prevederile art. 1 alin. 3, 4 și 5 din Constituție, în conformitate cu care România este stat de drept, organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească, stat în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie și că una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite în textul citat, o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale (Decizia nr. 68 din din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14.03.2017), **Curtea Constituțională poate să solicite Înaltei Curți de Casație și Justiție să aplice în activitatea sa cu caracter administrativ exercitată prin Președintele instanței și Colegiul de conducere legislația în vigoare cu privire la organizarea Completelor de 5 judecători în materie penală, respectiv dispozițiile art. 32 din Legea nr. 304/2014, astfel cum aceasta a fost modificată prin Legea nr. 207/2018.**

Conflictul juridic se poate stinge *ex nunc* iar blocajul poate fi înlăturat doar prin respectarea imediată a prevederilor art 32 din Legea nr. 304/2004, cu privire la desemnarea tuturor judecătorilor membri în completele de 5 doar prin tragere la sorți.

34. **În al doilea rând, Curtea va trebui să observe că existența conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlament și Înalta Curte de Casație și Justiție a produs începând din 1.02.2014 și până în prezent nenumărate efecte juridice, inclusiv soluționarea definitivă a unor cauze conform unor reguli de organizare judecătorească adoptate ad-hoc prin uzurparea competențelor constituționale unice ale autorității legiuitoare.**

Întrucât **existența juridică a acestor hotărâri judecătorești prelungește în timp efectele conflictului juridic de natură constituțională**, nefiind vorba de *facta praeterita*, iar efectele deciziei Curții nu pot viza decât actele, acțiunile, inacțiunile sau operațiunile ce urmează a se împlini în viitor de către autoritățile publice implicate în conflictul juridic de natură constituțională, **Curtea Constituțională poate să indice ca soluție de stingere**

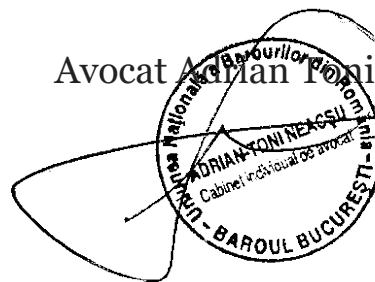
a conflictului sub acest aspect solicitarea ca autoritatea legiuitoare primară sau delegată (Parlamentul sau Guvernul), în limitele competențelor lor constituționale, să identifice soluția legislativă prin care părțile să fie repuse în termenul de introducere a contestației în anulare (art. 426 lit. d) Cod procedură penală) întemeiat pe compunerea nelegală a completului de judecată.

CONCLUZIE

Pentru aceste motive vă rugăm să **admiteți cererea** Prim ministrului Guvernului României, iar în baza art. 146 lit. e) din Constituție, art. 11 alin. 1 lit. a), e), art. 34 și 35 din Legea nr. 47/1992 să **constatați existența unui conflict juridic de natură constituțională între Parlamentul României și Înalta Curte de Casație și Justiție**, determinat de refuzul acesteia din urmă de a aplica întocmai, începând cu 1.02.2014, a dispozițiilor art. 32 din Legea nr. 304/2004 referitoare la compunerea Completelor de 5 judecători în materie penală, **stabilind totodată conduita de urmat a celor două autorități publice pentru soluționarea conflictului.**

Cu deosebită considerație,

Avocat Adrian Toni Neacșu

Domnului Președinte al Curții Constituționale a României

